

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 02/10/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 42

Có người hỏi Hòa Thượng về việc làm thế nào để phân biệt được phải quấy, tốt xấu thì Ngài trả lời là chỉ cần y theo giáo huấn của Phật, y theo Kinh điển mà làm thì nhất định sẽ không mắc sai lầm. Nếu chúng ta chạy theo tập khí của chính mình, y theo tập khí đó mà làm thì chúng ta sẽ làm sai.

Tôi từng nghĩ đến việc tổ chức những trại hè ở nước ngoài để dạy Văn hóa Truyền thống thế nhưng tôi nhìn thấy rằng không đủ duyên. Cũng vậy, Thôn Di Đà mà trước đây tôi từng qua bây giờ đã tan rã bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”. Người chuyên tu học, chuyên nghĩ đến việc làm lợi ích chúng sanh đã phải ra đi vì người mới đến đã làm theo cách riêng của họ.

Không có thứ gì là bền vững mãi mãi. Nương dâu hóa thành bãi biển rồi bãi biển hóa thành nương dâu, vật đổi sao rời. Hôm nay là nương dâu, buồng chuối nhưng chỉ sau một trận lũ quét thì mọi thứ mất hết. Vì sao có sự thay đổi? Là vì tâm con người thay đổi, tần suất thay đổi trên từng ý niệm quá lớn.

Với sức tu hành hiện tại, chúng ta không thể phân biệt được phải quấy, tốt xấu, tà chánh, thị phi bởi những thứ đó biến hình rất vi tế. Nếu chúng ta không nương tựa Kinh pháp, nương tựa giáo huấn của Thánh Hiền thì chắc chắn sẽ phạm phải sai lầm. Thập thiện nghiệp đạo chính là tiêu chuẩn trong đó “*Thân thì không sát đạo dâm*”. Nhiều người đã từng bị gạt bởi những người nói thì hay mà thân thì vẫn “*sát đạo dâm*”. Họ chính là yêu ma quỷ quái mà vẫn lừa được nhiều người.

Từ sơ phát tâm mãi cho đến khi đã thành Phật đều lấy tiêu chuẩn của Thập Thiện Nghiệp Đạo để thực hành. Người chưa thành Phật thì làm chưa tốt và người đã thành Phật rồi thì làm còn tốt hơn rất nhiều. Không thể nói là đã thành Phật thì không giữ 10 thiện, được ăn thịt, được uống rượu, được tà dâm. Người không giữ, không thực hành Thập Thiện chính là Ma. Họ cho rằng đạo hạnh của họ cao, họ có làm như thế họ không làm.

Đói nghiệp vãng sanh tức là mang nghiệp cũ mà vãng sanh. Nghiệp cũ là nghiệp từ khi phát tâm trở về trước. Nhưng có người nói rằng tạo nghiệp mới vẫn vãng sanh. Họ có cách nói này là bởi vì chính họ đang tạo nghiệp, đang phạm trai phá giới. Một số người nghe như vậy sẽ rất vui mừng. Cho nên chúng ta nghe Phật pháp thì phải biết nương tựa vào tiêu chuẩn và tiêu chuẩn tốt nhất là Thập Thiện Nghiệp Đạo: “*Thân*

không sát đạo dân; Ý không tham, sân, si; Miệng không nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời thêu dệt, nói lời hung ác.”

Thực hiện tiêu chuẩn của Thập Thiện, chúng ta không chỉ làm trên tướng mà là làm trên tánh. Yêu Ma Quỷ Quái bên ngoài có thần thông, đoán được quá khứ, vị lai. Chúng tự nhận là Phật nhưng bỏ hết các tiêu chuẩn này. Cho nên, chúng ta không nên dùng tư duy của mình để suy đoán chân ngụy bởi vì chúng ta chưa đủ tâm. Chúng ta hãy nương vào Kinh pháp. Kinh nói thì chúng ta làm theo, Kinh không dạy thì chúng ta không làm. Đây là tiêu chuẩn để chúng ta không rơi vào phải quấy, tốt xấu, chân ngụy. Y theo Phật và giáo huấn của Ngài thì chánh chứ không tà, chân chứ không ngụy, thiện chứ không ác.

Hằng ngày, mọi thứ đúng sai, phải quấy, thiện ác, tốt xấu đều đang bao vây chúng ta nhưng chúng ta không dám nhắc nhở những người gây ra những điều sai trái đó, khiến họ bị đọa lạc. Chúng ta làm như vậy là không có lòng từ bi.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, sau thời khóa sớm tối, thời gian còn dư ra, con đều niệm Phật. Nhưng vào buổi tối, thời khóa xong, vẫn dư thời gian thì con niệm thêm Chú Đại Bi, Quan Âm Linh Cảm Ứng Chân Ngôn. Như vậy có phải là xen tạp không, có thể vãng sanh không?”* Hòa Thượng nói rằng: ***“Bạn làm như vậy là tạp tu rồi, tốt nhất là không nên xen tạp. Bạn có thể vãng sanh hay không thì phải xem công phu của bạn.”***

Qua câu hỏi này, chúng ta hãy quán chiếu tâm mình có như vậy không? Tu hành Tịnh Độ có tông cương lĩnh, tông nguyên tắc mà các Tổ Sư Đại Đức đã dạy là: *“Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”*. Hòa Thượng Tịnh Không trong lúc giảng Kinh Vô Lượng Thọ từng nói: *“Bạn có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?”*

Do chưa đủ niềm tin với Tịnh Độ nên chúng sanh mới muốn niệm thêm Chú Đại Bi để tiêu nghiệp, niệm Quan Âm Linh Cảm Ứng Chân Ngôn để được cứu khổ nạn, niệm Chú Kiết tường để được kiết tường, niệm Chú Vãng sanh để được vãng sanh. Thế mới biết được rằng có vô số chúng sanh sẽ có vô số tâm cảnh mà Phật, Bồ Tát sẽ rất dày công để giáo hóa, trong đó có chúng ta đây. Câu hỏi này cho thấy tâm cảnh của chúng sanh rất rối bời.

Câu hỏi thứ hai: *“Kính bạch Hòa Thượng, con rất muốn xuất gia, không biết là Sư phụ có muốn nhận con làm đệ tử không?”* Hòa Thượng trả lời: ***“Xuất gia là duyên phận. Trước tiên chính mình phải chân thật phát tâm, phải nhận biết rõ về Phật pháp, phải biết được ý nghĩa và mục đích của việc xuất gia. Chúng ta nhất định không được cảm tình dụng sự! Xuất gia không ngoài hai sự việc:***

“Thứ nhất là hộ pháp. Làm nội hộ chính là quản lý đạo tràng, vì đạo tràng mà phục vụ. Việc thứ hai là phát tâm giảng Kinh nói pháp, dẫn dắt mọi người tu hành.

Đồng tu tại gia hộ trì là ngoại hộ. Nội hộ và ngoại hộ kết hợp với hồng pháp, giúp đỡ lẫn nhau. Như vậy thì Phật pháp mới hưng vượng, chúng sanh mới chân thực có phước báu.

“Mục đích xuất gia không thuần tức là nhìn thấy Sư phụ có chùa to, có thu nhập không tệ, hy vọng tương lai có thể tiếp nhận những thứ này. Nếu mục đích như thế thì loại tâm này hoàn toàn là tư lợi cá nhân. Cho dù đã tiếp nhận được đạo tràng nhưng quả báo vẫn là ở địa ngục.

“Nếu chân thật đã nhận biết rõ ràng rồi thì bạn có thể phát tâm xuất gia hồng pháp lợi sanh. Bạn cũng phải xem xét duyên phận của mình với một vị pháp sư nào đó, với một đạo tràng nào đó. Trước tiên, bạn phải ở đạo tràng đó nửa năm đến một năm để xem xem mình cùng tu với mọi người có phù hợp không? Mọi người có thể tiếp nhận mình không? Mình có thể tiếp nhận mọi người không?

“Không thể tùy tiện! Nếu như sau khi xuất gia mà nhìn thấy chỗ này không vừa mắt, chỗ kia không vừa ý, ngày ngày gây lộn, như vậy là bạn đã phá hoại đạo tràng. Việc này bạn phải hiểu cho rõ”.

Thấy người ta nổi danh nổi tiếng, có chùa to thì mình đến làm đệ tử để tương lai mình được tiếp nhận thì đây là cảm tình dụng sự. Tu hành là tu ở nơi tâm, là hành trì miên mật, là thực hành đúng như pháp. Tuy nhiên, người thế gian đa phần chỉ nhìn trên hình thức tức là cứ cạo đầu và mặc áo cà sa thì họ cho đó là người tu.

Người có hình tướng không cạo đầu, không mặc áo cà sa nhưng hành trì miên mật, thực hành đúng pháp thì “*thân tuy không xuất gia nhưng tâm đã xuất gia*”. Người lại dù xuất gia nhưng chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, thực hành không đúng pháp thì “*thân tuy xuất gia nhưng tâm chưa xuất gia*”.

Ngày nay, cư sĩ tại gia rất ít người làm ra được biểu pháp cho nên mọi người không nhìn thấy người “*thân tuy không xuất gia nhưng tâm đã xuất gia*”. Một số cư sĩ nỗ lực biểu pháp được một thời gian nhưng sau đó họ lại bị chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”. Điều này cũng làm ảnh hưởng đến lòng tin của người thế gian. Thầy của Hòa Thượng Tịnh Không là cư sĩ Lý Bình Nam, là tấm gương điển hình bởi Ngài thực sự là thân chưa xuất gia nhưng tâm đã xuất gia. Ngài có đến hơn 300.000 học trò.

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, khi lâm chung rốt cuộc là niệm Địa Tạng Vương Bồ Tát hay là niệm A Di Đà Phật?*”. Chúng ta nghe câu hỏi này mới thấy Hòa Thượng rất có định mới an nhiên trả lời chứ như tôi đây, tôi rất đau lòng. Mấy mươi năm, Ngài chỉ niệm một câu “*A Di Đà Phật*”, chỉ dạy người niệm câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng, vậy mà họ lại đặt câu hỏi như thế này.

Hòa Thượng trả lời: “*Trong sách “Những điều cần biết khi lâm chung” có dạy rằng nếu người bệnh lâm chung, nghiệp chướng hiện tiền thì phải nên đọc Kinh Địa Tạng hoặc trì danh hiệu Bồ Tát Địa Tạng Vương để giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng.*

Nếu như họ là người học Phật, cũng tu Tịnh Độ thì nhất định phải một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng. Nhất định không được xen tạp!

“Người xưa giảng nói rất rõ ràng về việc tu học Phật pháp như sau: Bạn tu hành có công thì tự nhiên liền có đức. Đây gọi là công đức. Bồ Tát Giác Minh Diệu Hạnh dạy chúng ta không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Đây là công! Vãng sanh bất thối thành Phật là đức. Đại Thế Chí Bồ Tát Niệm Phật Viên Thông Chương dạy chúng ta gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau. Đây là công! Nhớ Phật niệm Phật, hiện tiền tương lai nhất định thấy Phật chính là đức.

“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau chính là không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Tịnh niệm là không hoài nghi, không xen tạp còn tương tục tiếp nối nhau chính là không gián đoạn. Dùng phương thức này tu hành chính là công đức.”

Đối với người không học Phật, không niệm Phật thì chúng ta tụng Kinh Địa Tạng để giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng còn với người tu Tịnh Độ thì chỉ niệm một câu “***A Di Đà Phật***”, nhất định không được xen tạp. Nếu người đặt câu hỏi này là người trong đạo tràng tu Tịnh Độ thì đối với tôi, nước mắt của tôi sẽ chảy từ trên đầu xuống. Câu hỏi này khiến Hòa Thượng càng thương xót chúng sanh hơn vì chúng sanh quá lờ mờ, không hiểu biết.

Cho nên chúng ta học Phật pháp thì phải nắm được cương lĩnh, nắm được nguyên tắc và phương pháp tu hành rõ ràng. Tâm chúng ta khi ấy sẽ rất an. Chúng ta không có chỗ nương về trong nội tâm thì tâm chúng ta sẽ bất an. Đây là điều đáng lo ngại! Nỗi lo hết gạo, hết tiền chẳng là gì so với nỗi bất an của việc nội tâm không có chỗ nương tựa.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Người niệm Phật tu Tịnh Độ thấy người nhà khi lâm chung có nghiệp chướng hiện tiền thì phải nên đến chỗ họ tụng Kinh Địa Tạng hoặc niệm danh hiệu Địa Tạng Vương Bồ Tát rồi hồi hướng cho họ, giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng. Tuy nhiên, khi làm việc đó thì không cho họ biết. Trước mặt họ chỉ là một câu Phật hiệu.***

“Nếu người lâm chung có nghiệp chướng hiện tiền nhưng họ lại không học Phật, không tin Tịnh Độ, không có ý nguyện cầu vãng sanh Tịnh Độ thì chúng ta tụng Kinh Địa Tạng hoặc niệm danh hiệu Địa Tạng sẽ giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng, sớm ngày sanh vào cõi lành. Cách làm này là chính xác!”

Chỗ này nhiều người sơ xuất. Nếu chúng ta vì người lâm chung mà tụng Kinh Địa Tạng, niệm Địa Tạng Vương Bồ Tát, giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng mà để cho họ biết thì họ sẽ bám chấp vào việc này. Trước mặt họ, chúng ta vẫn để họ niệm một câu “***A Di Đà Phật***”. Cách dụng tâm và cách làm phải hết sức khéo léo! Đây là điều không dễ dàng chút nào bởi vì có những người hằng ngày niệm Phật nhưng đến khi sắp chết lại tham sống sợ chết, thấy người đến hộ niệm thì đuổi họ đi.

Người hỏi Hòa Thượng câu hỏi thứ ba này cho thấy tâm họ chưa hoàn toàn tin vào pháp môn niệm Phật, tín tâm còn lay động. Nếu họ hoàn toàn tin vào câu “***A Di Đà Phật***” thì họ nhất định chỉ niệm một câu “***A Di Đà Phật***”. Trên Kinh đã nói: “*Một câu A Di Đà Phật là đại thân chủ, đại minh chủ, đấng đấng chủ, tổng trì của tất cả các thân chủ*”. Tuy nhiên, do chúng sanh chưa có niềm tin nên chúng ta phải tùy duyên. Qua câu trả lời của Hòa Thượng, chúng ta thấy rằng phương pháp thì không nhất định mà chúng ta phải hiểu cho rõ để chúng ta làm cho phù hợp với hoàn cảnh của chính mình.

Câu hỏi thứ tư: “*Kính bạch Sư phụ, có người nghe Sư phụ giảng khai thị mà hiểu sai ý nghĩa, rồi sau đó lại đi rao giảng khắp nơi thì phải làm thế nào ạ?*” Có người đã hiểu sai lời dạy của Hòa Thượng về buông xả nên về nhà bỏ việc, đến nỗi không còn gạo ăn. Hòa Thượng đã phải giải thích rõ ràng là Ngài không bảo họ bỏ công ăn việc làm mà buông xả ở đây là buông xả trên tâm chứ không buông trên sự. Mọi sự mọi việc thuộc trách nhiệm của mình thì chúng ta vẫn phải hoàn thành ở mức tốt nhất.

Hòa Thượng trả lời là: “***Nghe Kinh sợ nhất là hiểu sai ý nghĩa, gọi là cắt chương đoạn nghĩa. Lỗi lầm này từ xưa đến giờ vẫn thường thấy. Tốt nhất là phải nên nghe nhiều, nghe nhiều thì mới sanh trí tuệ, không đến nỗi hiểu sai ý nghĩa. Nghe Kinh giáo của Phật cũng là như vậy. Nếu như chúng ta muốn hiểu thì nhất định phải nghe nhiều, đọc nhiều, tốt nhất là phải có thể bước vào trong cảnh giới mà Phật đã dạy chúng ta.***”

Chúng ta học Phật thì phải hiểu tường tận, phải thể hội một cách sâu sắc khiến chúng ta không lầm lẫn, không ngộ nhận. Chúng ta học và tin tưởng vào chuẩn mực Thánh Hiền thì cứ y theo đó mà làm. Nếu làm hôm nay chưa tốt thì ngày mai sẽ tốt.

Chúng sanh thường mong muốn thấy kết quả tốt ngay lập tức. Tư tưởng này là sai lầm. Chúng ta từng nghe câu nói của Bác: “*Vì lợi ích mười năm trồng cây. Vì lợi ích trăm năm trồng người*”. Chưa chắc chúng ta dạy thế hệ này mà thế hệ đó đã tốt vì họ mới được tiếp nhận. Tuy nhiên, từ thế hệ này dạy cho thế hệ sau, thế hệ sau mới tốt.

Hòa Thượng tiếp lời: “***Trong xã hội hiện đại này, khoa học kỹ thuật phát triển tốt, giúp chúng ta có nhiều phương tiện, có nhiều cơ hội học tập. Cho nên mọi người chỉ cần dùng thời gian dài để học tập thì nhất định sẽ rất tốt.***”

Lớp học chúng ta mỗi sáng đều cùng nhau học tập trên zoom qua mạng Internet. Hiện giờ các đồng học trên khắp cả nước và ở nước ngoài như Mỹ, Đan Mạch đều đang nghe. Đây là chúng ta nhờ phương tiện khoa học kỹ thuật! Học lâu dần, nhất định sẽ thành công! Hôm nay, tháng này, năm nay hiểu chưa tới thì ngày mai, tháng tới, sang năm sẽ hiểu thấu. Quan trọng là chúng ta có dụng tâm học tập kiên cố hay không? Mọi người có thể bỏ nhưng tôi sẽ không bỏ. Nếu một ngày không có điện, không có Internet thì tôi vẫn học tập vì tôi đã nhận ra được giá trị của việc học tập. Mỗi ngày học tập là mỗi ngày có cơ hội tự làm mới chính mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!